

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

L

.

G

.

D

 JULEN 1953

---

*Julen har bragt velsignet bud,
nu glædes gamle og unge!
Hvad englens sang i verden ud,
nu alle små børn skal sjunge.
Grenen fra livets træ står skønt
med lys som fugle på kviste,
det barn, som sig glæder fromt og kønt,
skal aldrig den glæde miste.*

B. S. Ingemann.

En hytte på pæle ude i vandet. 1953.

Nu, medens jeg skriver dette, er der endnu mere end 14 dage til jul, men allerede i nogle aftener har vi, når vi var samlet om den tændte julekrone, sunget den sang, som vi alle holder så meget af: »Der er noget i luften«, og det er vi nemlig klar over allesammen, at der virkelig er noget i luften, noget, der kun hører denne dejlige tid op imod julen til. Vi har allesammen — enten vi så er små eller store — så uhyre meget, vi skal have udrettet, inden julen kommer, men bag al vor optagethed ligger jo det, at vi så gerne vil bringe glæde til alle dem, vi holder af. Derfor har drengene så uhyre travlt med at få julegaverne til alle deres kære færdig, der arbejdes ihærdigt i fritiden med alle de forskellige slags husflidsgenstande, og der bliver ligefrem ikke tid til at opholde sig i hytterne i skoven i tiden nu op imod jul, der, hvor det dog ellers

Hytte i skoven. 1953.

er så herligt at tilbringe sin fritid. Og alle vi voksne! Ja, vi har ikke mange ledige minutter dagen lang, for der er jo så mange, vi gerne vil nå ud til med lidt juleglæde. Og dag efter dag modtager vi breve fra gamle drenge fra nær og fjern, hilsener, der viser, at også de har deres tanker her hos os i adventstiden! Posten bringer breve til os helt ovre fra Californien både fra vor gamle trofaste ven Palle Flø og fra vore »tanter« i Richmond, med store pengebeløb til indkøb af julegaver til vore drenge — akkurat ligesom de foregående år —, og fra *vort skib* »Robert Mærsk« kom der for et par dage siden breve og et stort pengebeløb indsamlet blandt hele besætningen på skibet, der også ville være med til at glæde drengene i julen.

Når man oplever alt dette og meget mere, som ikke kan prentes på papiret, ja, så kan man nok blive varm om hjertet og føle, hvor meget der er at sige tak for, og så er det ikke underligt, om sangene får en særlig ægte klang, en klang af glæde, i denne adventstid. Og dog er vi endnu ikke ved *det egentlige!* Nej, lysene på kronen skal aften efter aften tale deres sprog og sige til os, at vi må ikke midt i al vor optagethed glemme, hvad der skal være *midtpunktet* for os i vor adventstid. Midtpunktet skal være ham, der blev født julenat, og, skal adventstiden og julen rigtig blive velsignet for os, må vi lade ham få førstestpladsen i vort hjerte. Vi må ikke for al det ydre glemme, hvad der skete hin nat for de mange, mange år siden på marken ved Betlehem, men vi skal lade glæden over

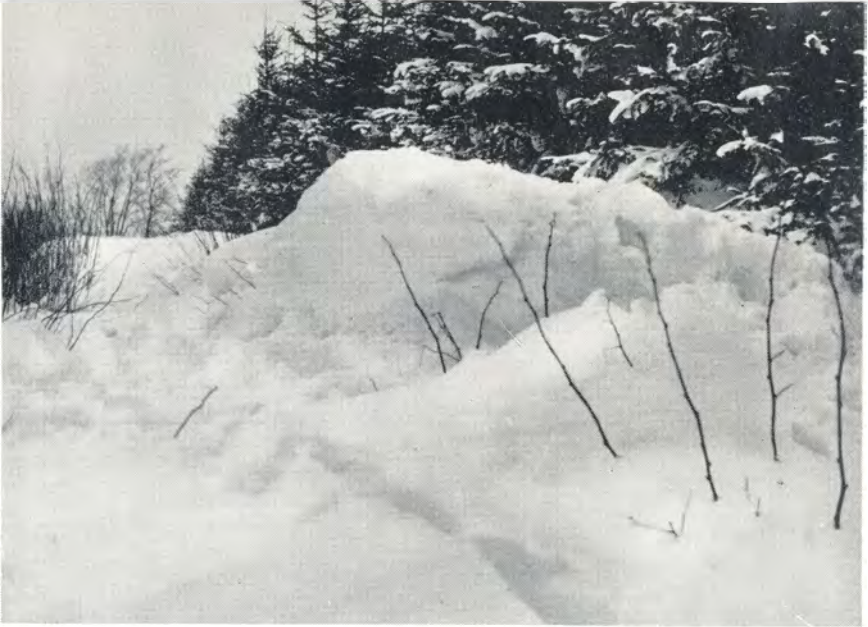
Der bygges hytte. 1953.

juleevangeliet være *det egentlige*, det centrale, være det, der ligesom *bærer* al vor øvrige juleglæde.

*Kom, Jesus, vær vor hyttegæst,
hold selv i os din julefest,
da skal med Davidsharpens klang
dig takke højt vor nytårssang.*

Og hermed får du så fra os alle på det gamle hjem de allerbedste ønsker om *en glædelig og velsignet jul* for dig og alle dine kære!

Men vor julehilsen med vore gode ønsker for julen skal nå endnu længere ud, vi vil gerne have, at den skal nå ud til alle dem både nær og fjern, der var med til at glæde vore drenge, til at bringe noget lyst og godt ind i deres tilværelse i løbet af det år, der nu snart er svundet. At vore tanker i den forbindelse allerførst søger over til vennerne i Amerika, Palle Flø, der stadig gør tjeneste i den amerikanske flåde, og vore tanter i Californien, »the mothers of Taulov club«, samt til hele besætningen på »Robert Mærsk«, vil vist enhver forstå. Sidste jul anskaffede vi et

Fra Forbundshaven. Januar 1953.

stort amerikansk flag, som var med til at smykke den store dagligstue hele julen, og som i sommer har hængt i sommerlejren, naturligvis for at minde os om vore venner derovre i det fjerne Vesten. Men for vore venner ude i det fjerne glemmer vi ikke alle de mange, mange her hjemme, og af dem skal allerførst nævnes *Tømmerniels* og hans kone, ja hele familien deroppe i Smidstrup, hver dreng her på hjemmet kan fortælle dig hvorfor. Og så er der vennerne i Kragelund, Stenderup og alle de mange andre steder, vi besøger på vor Vesterhavstur, alle vore venner på Holmslands klit, og foruden dem alle de mange andre, der i løbet af året har modtaget drenge herfra i deres hjem eller glædet dem på anden måde. Nu ved årets slutning skal de alle vide, at vi tænker på dem med stor taknemmelighed.

1953.

Årets første dag var som altid festlig! Op imod et halvt hundrede af vore drenge kom den dag tilbage hertil fra julebesøg, kørende fra Fredericia i den store »Europabus« og under ledsagelse af Moster, der havde fulgt københavnerne helt inde fra hovedstaden. Straks efter ankomsten holdt vi vor traditionelle nytårsfest i den festligt julesmykkede spisestue med chokolade, nytårsposer, knallerter, bordbomber og alt,

Hjem fra en dejlig marchtur. 1953.

En vinterdag på gårdspladsen. 1953.

Rundbold i gården. 1953.

hvad der hører til, og så blev der snakket, så det kunne forslå, der var meget at fortælle.

De sidste par dage af juleferien tilbragte ca. 25 af drengene og en af lærerne i deres hytter og blokhusene nede i skoven, og i hver hytte lavede man selv sin mad.

Iøvrigt begyndte året med nogle mindre ulykkestilfælde, der til at begynde med så slemme nok ud, men som heldigvis ikke i noget tilfælde fik alvorlige følger. Lige inden vi Helligtrekongers aften skulle tænde julelysene for sidste gang, faldt en 10-årig dreng helt oppe fra skolelofts-trappen ned på terrazzogulvet foran skolestuerne. Han blev kørt til sygehuset med en hjernerystelse, og inden mange dage lå der to andre 10-årige drenge herfra ved siden af ham derinde. Den ene var blevet sparket i hovedet af en hest, den anden var kommet slemt til skade med sin ene finger, nå, men alle tre kom godt over det og har forlængst ikke spor mén af, hvad der således skete med dem for snart et år siden.

Den øvrige del af året gik uden større uheld, indtil en dreng sidst i oktober måtte på sygehuset med en slem forbrænding, han nåede at komme rask hjem, lige til det første lys skulle tændes på julekronen den 1. december. — Iøvrigt har drengene — takket være det sunde og friske liv, de lever året rundt — alle været raske.

En række af vore gamle drenge har i løbet af året sluttet deres uddannelse, og nogle enkelte fortjener særlig at nævnes: Poul Iversen har

bestået bygmestereksamen med udmærkelse, Knud Lomborg bestod sin kokkeeksamen og fik bronzemedalje, Poul Lorentzen og Harry Lund bestod begge deres svendeprøve som blikkenslagere med ros, og John Vitten Hansen bestod sin svendeprøve som murer med ros.

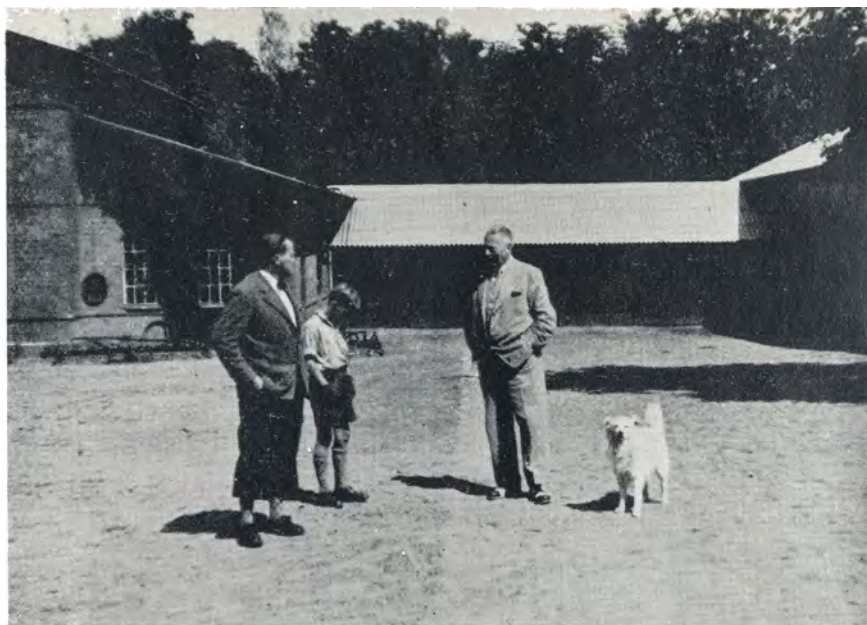

Knud Lomborg maler flagstangen. 1953.

For tiden har vi tre drenge på realskole, medens Henning Mogensen går i adgangsklassen til Polyteknisk læreanstalt. —

I *Forbundshaven* tegnede jordbærhøsten i år særlig fint, men resultatet skuffede en del, idet jordbærrene ikke kunne tåle al den megen regn, og heller ikke for æblehøsten har vejret været særlig ideelt, så vi har ikke kunnet plukke nær så mange æbler, som vi plejer.

Vi havde som sædvanlig en festlig tur til *Anslet den 10. februar*, drenge havde håbet, at det ligesom sidste år skulle blive snestorm, så vi kunne sne inde dernede, men de blev skuffede.

Scene fra gårdspladsen. 1953.

Lejrliv. 1953.

Lejrliv. 1953.

5. marts havde jeg den glæde at få besøg af mange gamle drenge, 4 kom helt fra København, og det strømmede hele dagen ind til mig med gaver, breve og telegrammer, ja endog flere dage efter. Solen strålede, da orkestret ved 8 tiden om morgenen spillede nede i haven, koldt var det, men alligevel fik jeg hele tre numre.

Drengene kunne rigtig tumle sig hele dagen i det gode vejr, men efter aftensmaden fik de fleste af dem travlt, for ca. 40 skulle optræde på scenen om aftenen, og Ibse, malerne fra Herslev og Moster havde travlt, de tre første med at sminke og Moster med påklædningen. Inden selve teaterstykkerne gik over brædderne, gled tæppet til side, så der kun var en smal åbning, og her kom Leif frem og sang en smuk sang forfattet af Ibse.

Iøvrigt så programmet for forestillingen således ud:

1. *Udtog af Gøngehøvdingen eller »Ibse's fidus«.*
Gønger, svenskere o.s.v. leveret fra 3. klasse.
2. *Et frieri.*
Personer: to ikke helt vaskeægte negre fra 1. klasse.
3. *Pyramus og Tisbe*
af Shakespeare. Basse og 2. klasse.

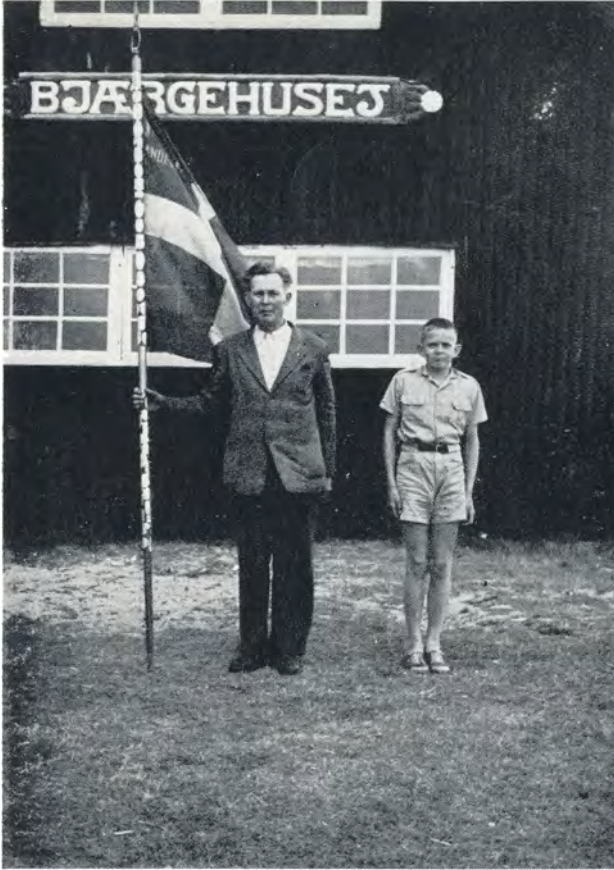
4. *Tom hvidter plankeværk.*
Fra Mark Twains »Toms æventyr«, opføres af naturtalenter fra 1. klasse.
5. *Hændelser i en krostue.*
6. *Snuffe vidste besked.*
2. klasse.
Konferencier: John Hansen.

Vi morede os allesammen, både tilskuere og skuespillere, storartet, og naturligvis blev der i mellemakten serveret en pose bolcher til hver af de tilstedeværende.

Et par dage senere havde drengene lejlighed til at gentage det meste af forestillingen for et større publikum, idet vi var inviteret ud til Vester-

Lejrliv. 1953.

*Edmund, der bar vor fane over grænsen 1920,
på besøg i lejren med sin søn. 1953.*

hede, 60 km herfra, for at underholde beboerne derude, og ved den lejlighed var vort orkester naturligvis også i ilden. Turen derud foregik i en stor rutebil, som vore værter betalte, ialt var vi 47 deltagere i turen, og det blev en dejlig tur for drengene, og de blev naturligvis præsenteret for et overdådigt kaffebord, og jeg må i sandhedens interesse sige, at de lod det vederfares fuld retfærdighed. Kl. var 1, inden vi var hjemme igen.

Indenfor *vor FDF kreds*, der praktisk talt tæller alle drengene undtagen de få, der endnu ikke er gamle nok til at være med, har året været rigt på begivenheder. Det begyndte med, at vi den 15. januar afholdt den årlige *mønstring* ved en festlig parade med fane og orkester i gymnastiksalen og med efterfølgende kaffebord, hvor en af drengenes bedste venner trakterede hele flokken med napoleonskager og wienerbrød, naturligvis fra Saxildhus.

Vort FDF orkester. 1953.

Foruden de regelmæssige *patruljemøder* har vi jo vore *kredsmøder*, og ved det første af disse i år havde vi besøg af vor gode ven kaptajn *Røder*, også kaldet »Skipper Skræk«. Han fortalte for drengene om sine oplevelser som sømand, og særlig spændende var det at høre om alt, hvad han under den sidste verdenskrig havde været med til som dansk skibskaptajn i allieret tjeneste. Et andet kredsmøde formede sig som en afstemningsfest, hvor plakaterne fra afstemningstiden i Sønderjylland i 1920 var hængt op, og hvor der blev fortalt drengene om vore uforglemmelige oplevelser fra den tid, noget, som gerne skulle blive ved med at være levende for danske drenge.

Af andre begivenheder kan nævnes vor fest på *kongens fødselsdag* den 11. marts og *befrielsesfesten* den 4. maj, hvor som sædvanlig den store dagligstue var smykket med flag og masser af levende lys. Men inden lysene tændes, sidder vi i halvmørket, medens der fortælles om den for Danmark så tunge tid, der gik forud for befrielsen. Så tændes lysene, så toner sangene, og bagefter spiller orkestret.

15. juni er hos os en tredobbelt festdag, idet den ikke alene er Valdemarsdag og genforeningsdag, men også vort drengeforbunds stiftelsesdag. Dannebrog fik sit tordnende hurra ved flagparaden om morgenen, og om aftenen havde vi *faneindvielse*, som overværedes af mange gæster, da her samme aften var møde i Grænseforeningen. Vor ny FDF-fane er skænket os af Danmarkssamfundet, og ved indvielsen talte bl. a. Grænse-

Vort FDF orkester. 1953.

foreningens rejseinspektør F. Rudbeck, vi sang »Vaj højt, vaj stolt, vaj frit vort flag«, orkestret spillede, og derefter var der gymnastikopvisning.

Så har vi jo indenfor forbundet de mange dejlige *ture*. Du mindes fra din egen drengetid her, hvor festligt det er, når vi marcherer af sted i vore FDF uniformer og med fanen og orkestret i spidsen f. eks. op i vor egen skov for at lege terrainleg, eller det allerbedste: imod vest, ud til sommerlejr og Vesterhav.

Vi har i år haft et fint *orkester*, og det har ofte måttet holde for! Det har ikke alene spillet ved alle vore *ture*, men ved alle de forskellige festlige lejligheder her på hjemmet, og ofte har der været sendt bud efter orkestret udefra. Ja, det er, som du ved, en virkelig fin tjans at være i orkestret, man kommer med til så meget, men for hver dreng i orkestret går der jo også et stort arbejde forud, inden han er nået så vidt, at han rigtig kan spille med, og før vi ser os for, kommer så den dag, da han skal rejse herfra. I dette efterår er det gået sådan, at praktisk talt hele orkestret er rejst, og de ny små spillemænd er desværre endnu ikke så langt fremme, at de kan spille ret meget, så det kommer til at knibe, når vi i februar skal til Anslet, så tidligere medlemmer af vort orkester, der er i nogenlunde træning, er derfor velkomne til at tage med på den tur. For resten er det morsomt, at fire af de drenge, der nylig forlod vort orkester, allerede er kommet ind i FDF orkestre andre steder.

Den 31. maj var en stor flok af vore drenge på *tur til Hejnsvig*, hvor

de deltog i en børnesportsfest. Først var der gudstjeneste, hvorefter drengene indkvarteredes til middag hos beboerne derude, og efter et optog igennem byen med vort orkester i spidsen tog kampene deres begyndelse.

Mange lange og dejlige *cykleture* har drengene også været ude på i årets løb, vi råder for tiden over 37 cykler, og de bliver brugt flittigt.

I Vesterhavet. 1953.

Årets bedste cykletur var uden tvivl *pinseturen til sommerlejren*, hvori deltog 23 drenge og 2 lærere, medens nogle stykker benyttede Buicken. Cyklisterne startede herfra Landerupgaard kl. 6,00, og da kl. var 14,30, rullede de ind i sommerlejren, en flot præstation, og dog var gutterne ikke mere trætte, end at de om aftenen havde en livlig fodboldkamp. Vi havde derefter nogle dejlige dage derude med ture til Hvide Sande og til fæstningsværkerne ved Nymindegab, og det var så varmt, at vi kunne bade i Vesterhavet. Naturligvis blev bådene også sat i søen, og der var

i det hele taget nok at tage fat på. Den sidste morgen, da kl. var 6,00, var vi henne at vække vore naboer Posten og hans kone, som havde sølvbryllup; det skete med sang, da vi ikke havde orkestret med, og heldigvis lykkedes det os at tage sølvbrudeparret på sengen, og snart sad vi sammen med alle de andre naboer, der efterhånden var kommet, tænket om

Ved oberst Paludan-Müllers mindesmærke i Graasten. 1953.

et dejligt morgen-kaffebord. Hjemturen fra lejren gik endnu flottere end udturen, idet drengene cyklede fra lejren kl. 9,30 og var hjemme på Landerupgaard kl. 17,00 — 130 km.

Så har vi i sommer haft en dejlig tur til Dybbøl og til grænsen ved Kruså. Baggrunden for turen var, at jeg i den foregående vinter i historietimerne havde fortalt de to ældste klasser om krigene i 1848, —49, —50 og i 1864, nu skulle drengene derefter have lov til med egne øjne at se de steder, hvortil nogle af vore dyrebareste historiske minder knytter

Ved mindesmærket ved Søgaard. 1953.

Fra en af de store besøgsdage.

sig. Turen foregik i Europabussen, og der var 64 deltagere. Ved mindestenen, der står på det sted, hvor Kong Kristian den X besteg den hvide hest, stod vi ud og gik så derfra ned til den gamle grænse og så mindesmærket og de gamle grænsesten. I Haderslev var vi først på kirkegården, hvor en af vore gamle drenge, Richard Høyrup Hansen, hviler, og lagde

De travle tanter og deres medhjælpere. 1953.

blomster på hans grav. Derefter besøgte vi domkirken, og endelig så vi mindesmærket for de danske soldater, der gav deres liv den 9. april 1940, hvorefter turen gik videre over Søgård og Gråsten til Dybbøl. Vi havde mange buketter med hjemmefra, og de blev af forskellige drenge nænsomt anbragt ved de forskellige mindestene. Efter nogle dejlige timer på Dybbøl kørte vi til Kollund ved Flensborg fjord, hvor der blev drukket kaffe, og endelig tog vi en afstikker ned til grænsen ved Kruså.

Vi havde i 1952 mange *besøg*, men i 1953 har vi dog haft endnu flere,

Mit »barnebarn« Lars. 1953.

og deriblandt mange med et meget stort deltagerantal. Hjemmet besøgte bl. a. af følgende:

		deltagere
24. marts	Kursus for småbørnspædagoger, København	50
17. maj	FDF fra Skjold	60
21. -	Fredericia lærerkreds	67
29. -	Guldager studiekreds	10
30. -	Vejle lærerkreds	50
5. juni	Klintebjerg børnehjem	60
18. -	Fyns stifts børneværnsforening	230
20. -	FDF, Fredericia	60
25. -	Socialdemokratisk kvindeudvalg, Horsens	75
26. august	funktionærerne ved Statens kostskole for døve børn, Nyborg	35
3. sept.	Vejle amts børneværnsforening	330
20. -	Hejnsvig KFUM og K	35
24. -	personalet fra Socialkontoret, Odense	35
8. okt.	Damholm skole, Sydslesvig	14
9. -	Jonstrup statsseminariums 3. klasse	30

Ved de allerflæste af disse besøg har såvel vort orkester som vort gymnastikhold været i aktivitet, og ved de største besøg har drengene

Gamle drenge på besøg i lejren. 1953.

De gamle drenge bliver børn igen. 1953.

måttet fungere som vejvisere. Så har vi naturligvis foruden af gamle drenge og af forældre haft besøg af mange enkeltpersoner, blandt dem fire norske skolehjemstandere, hvilket besøg vi var ganske særlig glade for. Gæster fra Sverrig og fra Schweiz har vi også haft, og om det

I sommerlejr. 1953.

så var mr. Bong Soo Kang fra Korea, så fandt han vej hertil for at se et dansk skolehjem.

Og så har jeg endnu ikke omtalt besøgene i Bjærgeborg i sommer, også derude har der været så mange gæster som aldrig før, alene af gamle drenge 65, deraf flere med deres kone og enkelte med et par børn, så der har ofte været brug for teltene. Forøvrigt var *sommerlejrholdet* meget vellykket for begge holds vedkommende og forløb uden mindste uheld af nogen art. Sommerlejr festen, hvor der bl. a. var »Særkus«, var

stærkt besøgt, og der var 20 gamle drenge i lejren den dag. Vejret var så smukt, at vi om middagen kunne spise i det fri, hvad der var meget praktisk, idet vi var så mange, at vi ikke kunne have været i spisestuen på een gang. Om aftenen, da opvisningerne på fodboldbanen skulle startes,

I klitterne ved Vesterhavet. 1953.

begyndte det imidlertid at blæse, og da vi ud på aftenen nåede til fakkeltoget — i anledning af, at det var 40 år siden, Landerupgaards drenge første gang besøgte Holmslands klit — blæste det så kraftigt, at gnisterne føg omkring, så fakkeltoget blev ikke det smukke syn, som det ville være blevet en stille sommeraften. Værre endnu blev det dog, da faklerne var kastet på bålet, for da begyndte regnen pludselig at strømme ned i en sådan grad, at jeg måtte afbryde min håltale for sammen med drengene og alle de mange gæster at søge under tag. Fyrværkeriet, som festen skulle

slutte med, blev heller ikke så vellykket, som det plejer, men tallet 40, som gamle drenge havde fremstillet af ståltråd omvundet med petroleumsvædede klude, der var tændt ild i, stod længe og lyste så smukt på klittens top.

Få dage efter, at de store drenge var kommet hjem fra sommerlejren, tog vi afsked med maskinmester Jensen og hustru, der fra 1. august skulle forlade stedet her, idet han fra samme dato havde taget sin afsked efter at have virket i sin gerning her i 37 år. Ved en lille festlighed overrakte tilsynsrådets formand, togfører, folketingsmand M. Larsen, maskinmesteren et smukt sølvfad som erindringsgave.

Og så er året nu ved at rinde ud, og vi ser tilbage på det med alt, hvad det har bragt os. Hvor var der dog meget at være glad for, hvor mange lyse og festlige dage var der ikke, og hvor mange strålende drengeblikke har ikke mødt en i årets løb? Men naturligvis var der også enkelte dage, hvor solen ikke rigtig skinnede, som vi helst ville, at den skulle, hvor der ligesom var skyer på vort arbejdes himmel — nogle af os husker sådan et par dage fra i efteråret —, men vi ville nok også blive for overmodige, hvis vi aldrig mødte sorger og skuffelser, og hvis det hele altid gik let og glat uden mindste vanskeligheder. Lad os huske, at vanskelighederne er til for at overvindes, og lad os så blot gå ind i det ny år med frejdigt mod, sikre på, at

*»han, som har hjulpet hidindtil,
han hjælper nok herefter!«*

Glædeligt nytår for dig og dine!

Din ven

Røjle

Fastelavn. 1953.

Glimt!

Så nærmer vi os julen igen, og jeg må se at få skrevet en lille hilsen til jer. Det er nu slet ikke så let i år, jeg har nemlig orlov for tiden og er på et 7 mdr.s kursus her i København, mens Ingrid og de tre små er hjemme på Landerupgård, men på en måde er det gavnligt, for jeg får jo nu også lov til at opleve Landerupgård på afstand, og jeg tror, vi kommer til at holde mere af vores hjem, når vi først tages væk fra det et stykke tid, noget I jo alle har oplevet enten på den ene eller anden måde. Dette får I tage som en lille indledning og samtidig en undskyldning, hvis lidt af det, jeg fortæller, ikke er helt korrekt — — men jeg må jo se at få det til at »glimte« — delagtiggøre jer i nogle af de minder, jeg har fra året, der nu er på hæld, sådan som jeg plejer.

Der er vældig larm på gange og trapper — det vrirler med drenge alle vegne — store og små mellem hinanden, der råbes, larmes, puffes, skændes, spørges o.s.v. Hvad mon der er på færde? Åh jo! det er jo fastelavn, og alle både store og små skal klædes ud, inden vi skal over og slå katten af tøndens. Efterhånden begynder »kø'en« på skoletrappen at tage form, og vi kan gå igang med uddelingen af dragter. Der bliver fremført mange forskellige ønsker, nogle kan opfyldes, andre må beskæres og nogle helt ændres. Efterhånden begynder billedet på gange og trapper at ændre sig, og jeg tror, at gæster, der tilfældigt kom, ville føle sig meget forvirrede — for det syn, der møder een, er meget broget: her kommer jo Chaplin, og der et par frygtelige indianere skarpt forfulgt

af cowboys med knaldende pistoler; et herligt gammelt ægtepar kommer skridende ned fra loftet fulgt af den yndigste lille pige (Ib Melby) — her et par herlige stoddere og en kok, med en mægtig grydeske, og sådan kunne jeg blive ved, ja, selv Hansemænd og Ingeborg har fået lokket tøj fra Ibse og kommer glædestrålende og viser sig med et »se far«

Et nydeligt ægtepar. 1953.

og forlanger at blive sminkede med plakatarfarve som de øvrige festdeltagere. — Nu bliver der en lille pause i larmen, vi går igang med bollerne og chokoladen, og så, af sted til tønnerne, og snart lyder de hule, dumpe slag fra gymnastiksalen — køllerne svinges — smokingjakken smides — skægget pilles af — sminken tværes ud — nederdelen lægges — kjoleærmerne smøges op — læbestift og kindrødt løber i striber ned over de svedende ansigter på de arbejdende damer, men det gør ingenting, det eneste, der betyder noget nu, er slagenes styrke og præcision. Et mæg-

tigt brøl forkynder, at nu falddet det første bræt — åh! nu røg katten (klapsalver) — og nu — åhr nej — men nu -- nej — — — jamen nu — jaaaaa nu røg det sidste bræt (sminken er nu helt tværet ud) — det var vel nok en god tønede — det er den strengeste, vi endnu har haft — o.s.v. Og så festen på stuen om aftenen med skramleorkester, blinde-

Indianer i granskoven. 1953.

boksnings, biden til bolle og endelig uddelingen af præmier — — ja, det var vel nok en fastelavn.

Klokken er 20,00, i gården vrirler det med indianere af alle aldre, ja selv tre høvdinge i fuld krigsmaling med vajende fjer, jo, jo, vi er på krigstien, og i Vandlund skov skal vi møde arvefjenden fra Fredericia. Kl. 22,00 begynder kamphandlerne. Men først må vi jo se at finde frem til skoven, og det foregår i ilmarch og enkeltkolonne, men det lykkes os usete at finde vore pladser i skoven, hvor vi inden længe får kon-

Ved Ringkøbing fjord. 1953.

takt med fjenden, der nu er under fremrykning, og inden vi ser os om, raser kampen omkring os med stor heftighed — — og ja, i al beskedenhed må jeg sige, at vi fuldstændig tilintetgjorde fjenden, selv med et meget ringe tab — — vi tog så »fjenden« med hjem til gården, hvor vi tilbragte en fornøjelig søndag sammen.

Der foregår noget i lejren i dag, vi skal have sørøverkamp på Ringkøbing fjord. Jakobsen og undertegnede har erklæret hinanden krig og delt drengene mellem de to sørøverhøvdinge Kaptain Blod (Jakob) og Kaptain Barbarossa (undertegnede). Formiddagen gik med at lægge slagplaner, købe ind (masser af kinesere og kanonslag), klæde ud, rigge bådene til, så de kom til at se frygtindgydende ud o.s.v. Ved kaffen fik drengene besked om slaget, og inden længe er den vilde skare på vej til fjorden. Først udkæmper sørøverne et slag på stranden, hvor Kaptain Blod støttet til sit træben (et pumpeskaf fra Vesterhavet) i drabelige hug fælder Kaptain Barbarossa, men inden længe raser søslaget i al sin vildskab, kanonerne brager den ene salve efter den anden (som kanoner bruges gamle malebøtter, hvori der stoppes lynkinesere); men da Kaptain Blod begynder at fyre med kanonslag fra bøtterne, går det galt — kanon og lavet ryger bagud i hovedet på hans besætning. Efterhånden er skibene hinanden så nær, at det udvikler sig til et helt vandslag, også her har Blod en trumf i baghånden, idet han fylder papirposer med vand og overdænger Barbarossas skib med disse, og nu må vi i baljen

Ved Ringkøbing fjord. 1953.

med vore vandfæde for at få ram på fjenden; det lykkes en af vore folk at uskadeliggøre Kaptain Blod ved at jage et sværd i øjet på ham, uheldigvis for ham det øje, han ikke havde klap på, så lidt efter lidt ebber det store søslag ud, og I skulle se, hvor vi så ud, nu sminken efterhånden var opløst, det var et oprivende syn for de gæster, der var kommet til lejren under kampen.

Tror I, vi blev taget ved næsen i lejren? Ja, I kan tro, vi gjorde det. Bageren fra Hvide Sande, en af vores gamle drenge, kom en dag glædestrålende og fortalte: »En mægtig hval på 19 tons er drevet i land oppe ved Hvide Sande.« Vi spørger, om det nu er rigtigt. »Ja, der er selv nogen, han har talt med, der har set den. Jeg synes, I skal tage med op at se den, det er jo noget enestående, men I skal vist skynde jer, den er allerede solgt til en fabrik i Esbjerg. Ja, jeg vil give kager til kaffen, hvis det ikke er sandt« o.s.v. Og han blev ved — og vi besluttede så at tage rutebilen derop og så gå langs stranden hjem, men allerede i bilen begyndte usikkerheden at brede sig mellem os, for chaufføren kendte ingenting til det. Men da vi kom op til mejeriet, holdt Boje der med sin vogn og sagde, at vi skulle ned til stranden her, det havde de fået oplyst — vi i fuld fart ad stranden til, og så begyndte vores jagt efter »hvalen«. Vi så noget mørkt langt ude, man styrter af sted og når lige i forbigarten at se et marsvin, et stort et på stranden, vi standser ikke engang op, nej vi skal jo se en »hval«, det mørke bevæger sig, mon man er ved at køre

Den »store hval«. 1953.

Det, som vi på afstand troede måtte være hvalen.

den bort, bare vi når det, vi jager af sted uden at se til højre eller venstre og når det »mørke« — bare en vogn. »Har De set hvalen?« spørger vi. »Hvad for en hval?« — ??? — !!!! nå, ikke noget særligt, vi smiler lidt fåret, og stiller så op til fotografering — — jo, vi fik wienerbrød til kaffen. — — — — Det varer længe, inden jeg går på hvaljagt igen, hr. Bager.

Ja, med disse få ord ønsker vi jer alle en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Familien *Basse*,
dels Landerupgård, dels København.

Foran jul 1953.

December er vel nok den travleste af årets 12 måneder. Da gælder det om at få julegaverne færdige til far, mor, søster og bror, og hvem man ellers holder af og gerne vil glæde med en lille ting.

Ikke alle ting lykkes lige godt; men jeg tror dog nok, vi har lov til at sige, at her på Landerupgård bliver der lavet en masse pæne og nyttige ting. For mange af vore drenge går næsten al fritiden her foran jul med håndarbejde, med at sy og brodere, flette af peddigrør, støbe og male tinsoldater, save, file, slibe og polere ben og metal, klippe og sy plastik- og læderting, foruden hvad der bliver lavet af træarbejde i sløjdsalen.

Jo, der er gang i håndværket, for alting skal jo være færdigt til udstilling, inden det skal pakkes ind og sendes, så det kan nå bestemmelsesstedet inden juleaften.

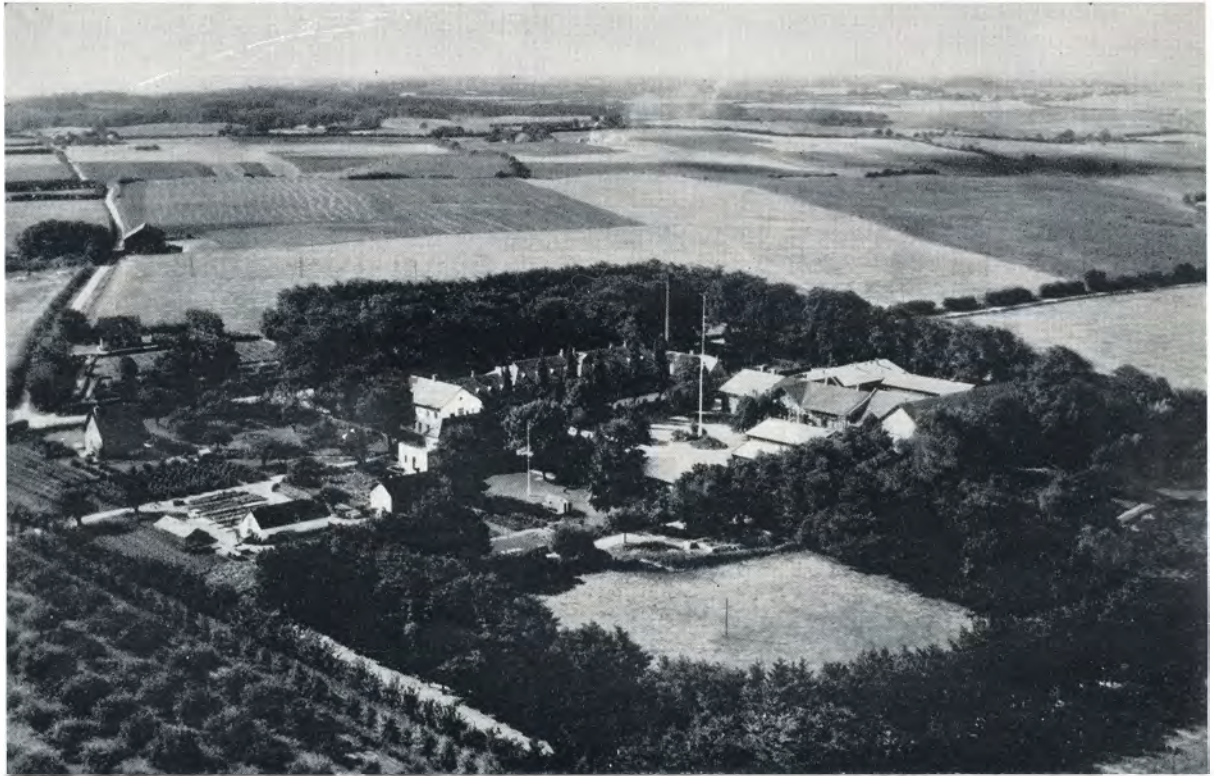
Ja, og så skal julehæftet snart i trykken, så jeg må se at blive færdig med mit lille bidrag hertil. Det skulle være et lille overblik over, hvad vi i årets løb har nået med gymnastik, idræt og svømning.

Vinterhalvåret er jo tiden, hvor vi rigtig glider i det med gymnastik. Da har vi så godt som ingen opvisninger; men når vi i marts måned har eksamensopvisning, så er denne indledning til en lang række af opvisninger ude og hjemme. Holdet skifter temmelig meget. Drenge fra gymnastikholdet rejser, og nye rykker ind på deres pladser, således at vi hele tiden har et hold, der er parat til at vise det bedste de kan, enten det så er ude ved et stævne, i sommerlejren eller for gæster herhjemme på Landerupgård.

Når foråret melder sig, er vi ikke sene til at rykke ud på sportspladsen. Så går vi igang med træningen til idrætsmærkerne.

Næsten hver eneste dreng har allerede fra foråret af planer om at opnå så gode resultater i de forskellige discipliner, at han kan komme med på det hold, der på Landerupgårds fødselsdag får overrakt et diplom og et idrætsmærke.

Også svømmetræningen går vi tidligt igang med. Så snart det er varmt nok, begynder drengene at tumle sig i geddedammen, dels ved leg og dels ved målbevidst træning til svømmemærket.

Vort hjem set fra luften. 1953.

Fra skoleidrætsstævnet. 1953.

Først på sommeren, i år var det den 13. juni, havde vi det traditionelle skoleidrætsstævne, hvor vi samles med Koldingegnens skolebørn til forskellige konkurrencer. I år var det i Seest ved Kolding det foregik. Her skulle ved samme lejlighed en hel ny sportsplads indvies. Stævnet begyndte med en festlig indmarch af alle de deltagende børn, ialt ca. 300. Foran gik vort orkester og fanebærer og spillede det bedste, de havde lært. Så blev der budt velkommen og holdt en række taler, og så var man klar til at begynde på konkurrencerne.

Vi deltog i fodbold og vandt over drengene fra Sdr. Stenderup (3—0).

I rundbold stillede vi op imod Strandhusedrengene og vandt med 16—14.

Konkurrencerne i fri idræt blev udkæmpet i to aldersklasser, nemlig de 10—12-årige og de 12—14-årige. Vort yngste hold vandt her med 2608 points mod Seest, der havde 2383, og Hejls, der havde 2187 points.

Vort ældste hold vandt ligeledes, idet de opnåede 2899 points imod Hejls, der havde 2115, og Seest med 2065 points.

Stævnet sluttede med gymnastikopvisning af et hold fra Sdr. Vilstrup og til allersidst af vort hold.

Begge hold klarede sig ifølge Kolding Folkeblad særdeles fint.

— — —

På Landerupgårds fødselsdag blev der uddelt 6 svømmemærker og 23 idrætsmærker. Forpagter Arntzens datter »Kis«, som vi alle her ken-

der, har været med i træningen og klaret prøverne til bronzemærket.

Bronzemærket opnåedes af: Kirsten Arntzen (Kis), Mogens Durup, Kaj Hansen, Keld Poulsen, Benny B. Schiødt, Frederik Rømer, Bent Rasmussen, Jørn J. Rasmussen, Holger Refsgård og Freddy Schmidt.

Sølvmærket af: Poul E. Hornby, Bent Jensen, Ole Jensen, Sonny Sambleben, Benny B. Schiødt, Ib Vejlgård, Preben Fahlberg og John H. Jørgensen.

Guldmærket af: Leif Frede Hansen, Poul E. Hornby, Sonny Sambleben og Ib Vejlgård.

Sølv med emaille af: Poul Schmøde.

Svømmepróven blev bestået af: Keld Poulsen, René Sørensen og John Hansen.

Frisvømmerpróven ligeledes af: Keld Poulsen, René Sørensen og John Hansen.

Denne lille beretning vil jeg slutte med at ønske alle, der læser dette, en rigtig glædelig jul og et godt nytår.

Familien *Poul Jensen*.

Sådan ser skiven ud ved præmieskydning.
Appelsiner, bananer o.s.v. skal rammes.

Vort 2. hold. 1953.

Fodbold 1953.

— Vi har fået spillet lidt fodbold i år.

— Om det har været godt fodbold, vi har præsteret?

— Ja, efter gamle drenges udsagn skulle det blot være nul og nix mod, hvad tidligere hold har kunnet opvise (»Dengang vi bankede Smidstrups karle!« o.s.v.). Men selv er vi nu meget tilfreds med resultaterne, ja — vi er nu ikke fri for at være lidt stolte af nogle af dem.

Vi har været mange til at spille. Ca. 40, der har været flinke til at træne. Det kunne blive til tre hold, selvom mange på det sidste hold næppe endnu har kunnet tælle til 22.

At nævne alle kampene ville optage for megen plads. Vi har nemlig i forår og efterår spillet ialt 36 kampe, men du må nøjes med lidt statistik:

1. hold har spillet 16 kampe, vundet 9, spillet 1 uafgjort og tabt 6
2. hold har spillet 15 kampe, vundet 11, spillet 1 uafgjort og tabt 3
3. hold har spillet 5 kampe, vundet 0, spillet 1 uafgjort og tabt 4

Desuden har vi erhvervet 2 sølvplader til fanen.

Måske bliver du ikke særlig imponeret, men vi må have lov til at tilføje, at vi ikke er gået af vejen for at stille op mod langt stærkere hold fra de store byer i omegnen. F. eks. åbnede vi forårssæsonen med at slæbe en sæk på 22 mål mod 0 hjem (6 til 1. hold og 16 til 2. hold). Det

Før kampen begynder. 1953.

var mod Fredericia KFUM. Så blev vi lidt klogere på fodbold, og da vi 1½ måned senere mødte Kolding Idrætsforenings juniorhold, slog vi dem med 3—0. I maj fik vi klø af Hejnsvig: 0—3 for 1. holdet og 0—2 for 2. holdet. I september vandt vi over de samme hold med 3—0 og 7—1.

Sammen med den nærmeste omegns fodboldklubber har vi arrangeret en turnering, som først slutter til foråret. Der fører vores 1. og 2. hold i hver sin række (og 3. holdet ligger sidst!). Bl. a. har vi vundet over Smidstrup med 8—4 og Viuf med 9—0. Nu skal vi se, om vi kan klare os i foråret. Ganske vist er næsten alle 1. holds spillere fra sidste forår rejst, men 2. holdet er godt nok for at overtage deres pladser. Siden juni eller i de sidste 8 kampe har det ikke tabt. Ikke engang Agtrups drengehold, der regnes for det stærkeste i mange miles omkreds, har kunnet klare andet end uafgjort.

— Så ikke mere om resultaterne. Vi bliver vist blot for »vigtige«, men lad os hellere trække lidt oplevelser frem. Dem har der været mange af. Personligt må jeg indrømme, at gutterne her er nogle rigtig gode sportsfolk. Hvad siger du til på en søndag eftermiddag at cykle 80 km for at blive banket af med 0—5 og så 14 dage efter cykle 75 km og så tabe med 0—3. Eller som 1. holdet, der en søndag tabte mod et langt ældre og mere robust hold fra Agtrup med 0—3 for så et par søndage senere igen at stille op mod det samme hold. Vi havde udtrykkeligt øn-

Vi kan andet end spille fodbold. 1953.

sket et i alder jævnbyrdigt hold. Jeg protesterede og lod drengene stå frit for, om de ville spille mod dem. »Skidt vær' med det,« sagde Helge, »vi kan jo spille det bedste vi kan.« De andre nikkede, og så løb de ud på banen til det uundgåelige nederlag. Det blev 1—7, men humøret på hjemturen var lige højt.

Jeg tror også, at de fleste af gutterne vil huske, når vi efter en anstrengende dag cyklede hjem fra f. eks. et sted på den anden side af Vejle. Klokken var blevet mere end 19. Det var blevet mørkt undervejs, og vi luskede henad hovedvejen, 25 mand i een lang række og uden lygter. På de sidste kilometer før Viuf hørte man kun raslen af kæder og skærme og ind imellem lidt pusten. Men når vi så drejede af og kunne mærke på vejen, at vi snart ville være hjemme, vendte humøret tilbage, og der blev trådt til. Skrålende kørte vi ind gennem indkørselen, den nye eller gamle, alt efter om vi havde vundet eller tabt. Derefter blev cyklerne stillet på plads, og så styrtede vi ned til lunserne. Der blev grovfodret. Sigurd klarede 10 ekstralunser. Falberg måtte stå af ved 7.

Jo — sådan nogle strabadsture giver gode minder. Fodboldspillen er noget mere end blot at sparke til en bold!

Jeg finder i min skuffe et gammelt referat fra en kamp. Det ser ud til at være fra en ganske almindelig kamp. Den foregik en aften i foråret mellem Smidstrups 2. drengehold og vores 3. hold.

Vore elleve blev lige efter aftensmaden stoppet ind i Slo'huus' bil, bagagerummet inklusivt, kørt væk og hældt af mellem bakkerne i Smidstrup. Den bane er ikke anlagt uden smag. Således har man fra det ene mål en henrivende udsigt over banen med de små farvede og meget levende prikker, der i vort tilfælde gjorde det ud for spillere.

Der blev fløjtet, og efter at jeg endnu en gang havde henstillét til Kenny om kun at bruge banens bold og ikke hans egen samt forklaret Per forskellen på målmandens og back'ens arbejde og til slut at have bundet et rødt tørklæde om overliggeren på det mål, som vores folk den første tid skulle søge at ramme, spredte de røde sig jævnt ud over den ene halvdel af pladsen, og kampen begyndte. — Og det blev en kamp, måske en kende usædvanlig i sin facon, men dog alligevel seværdig.

Oppe fra det ene mål, hvor jeg stod, så det strålende ud. Spillernes måde at omgås bolden på lignede på afstand en klat blandet frugtmarmelade, og med grønsværen som baggrund; du kan sikkert let forestille dig dette udmærkede farvespil. Sommetider syntes klatten ganske ubevægelig, og sommetider spredte den sig og antog form af en komethale, der cirklede rundt mellem bakkerne.

Jeg gik ned langs sidelinien for at iagttage spillet på lidt nærmere hold. Undervejs var jeg ved at træde på vores højre wing, der lå og sloges med en smidstrupper om retten til bolden. De var engang i løbet af kampen mødtes omkring bolden, og i deres iver efter at opnå den efterstræbte kugle, glemte de helt reglerne, og bolden var ubemærket trillet videre. Vores mand vandt, og det blev den eneste sejr vi tog med hjem.

Inde på midten bemægtigede Viggo sig bolden, trak et par gange, centrede ud til venstre wing, skældte ud over, at denne ikke var på sin plads, men tav, da han kom i hu, at det var ham selv og jog skyndsomst ud for at hente bolden tilbage.

En overgang skyllede spillerne med bolden i spidsen ret kraftigt ned mod vores mål, og målmanden blev ret udsat, ja, ramtes flere gange af bolden og søgte til sidst om bag et nærliggende skur. Under en nærkamp trillede bolden ind mellem vore stænger, og spillet begyndte forfra. De liggende spillere fik rejst sig over ende, og alle stillede sig op med ansigtet den anviste retning.

Ca. 2 minutter senere under en situation ved Smidstrups mål misforstod en modspiller reglerne (eller var han misundelig på målmanden!!). Han greb bolden med hænderne, og dommeren fløjtede omgående for straffe. Efter lodtrækningen blev Gumse sat til at eksekvere det. Han startede tilløbet nede ved midterlinien og havde vældig fart på, men uheldigvis nåede han bolden mellem to fodslag, og den blev liggende. Man flyttede bolden et halvt skridt tilbage, men forgæves. Først i femte forsøg lykkedes det. Han kom styrtende mod bolden, snublede og ramte bolden med hovedet, tumlede videre og nedlagde målmanden, der således var ude af stand til at opfange den ellers kun langsomt rullende kugle. 1—1.

Lidt senere, under forvirringen midt på banen, fik Ejvind fat i bol-

den, vendte et par gange rundt om sig selv, fintede, og med øjnene stift rettet mod bolden, trak han ned mod målet, idet han pløjede sig vej gennem venner og fjender. Så stoppede han op, løb et skridt tilbage og skød knaldhårdt. Men ak — da han kiggede op, så han ingen rød klud på overliggeren, og den frygtelige sandhed gik op for ham. 1—2.

Spillet begyndte atter forfra, og det skete vistnok en gang senere. Jeg husker det ikke nøje. I sport bør man ikke altid lade sig besvære af de talmæssige resultater, men også lægge mærke til den personlige indsats.

Hermed en julehilsen fra

Jakob.

Egvind har lavet selvmål. 1953.

En varm marchdag. 1953.

På vej til Vesterhavet. 1953.

Muntert frem.

Hvad skriver du? Får vi for lidt motion. Ja, undskyld jeg spørger dig rent ud, men mener du, at vi går og lægger os ud herovre? Det vil fru Jensen blive glad ved at høre.

Spiser vi for meget? for tit? for længe, og glemmer vi en passende motion bagefter?

Hvor vil du hen?

Vi spiser godt, der er mange, der bliver trætte i armene, før de bliver mætte, og det kan også ses på dem, det være indrømmet, men de kommer også af med det igen.

Stol på det.

Kig blot i min skitseblok her.

Mandag den 29. juni. Vi startede godt op på formiddagen. Som en flok sprællende cirkusheste pyntet og rigget til i alle ender og kanter, i nyvaskede og nystrøgne uniformer, med blankpudsede truthorn og skønæser, med vandkæmmet hår og klippede negle og ingen huller på strømperne. Og så fik hver en madpakke, en ny kam og en sangbog.

I hele juni havde der været sommer i Danmark, og i dag drev der bølger af varmedis ind over os og i dens kølvand myriader af myg med en stikkelyst som ingensinde.

»Peter Madsens« rustne fjedre knirkede under den store vægt, der var presset ind i dens bug og lagt i lag på lag ovenpå.

Jo, og så var alle mødt op for at tage afsked, store og små, der var snart flest af de sidste, og de vinkede, og fodermesterens kone gloede ud af vinduet, og Senia viftede med hele kroppen.

Så bugtede vi os og bugtede os igen helt til Jordrup skov, hvor vi røde

og svedende holdt rast fra kl. 13—14,30. Madlysten var aftagende og drikkelysten stigende.

Så blev næserne vendt mod Kragelund. Asfalten var blød nu og gummisålerne under skoene også, så det hele var ved at flyde sammen.

Fem gamle gutter havde slået følge med os, den ene på knallert ganske vist, men det viste sig snart, at det var rart nok at have en frisk mand foran til at sørge for de nødvendige indkøb. Køerne blev helt bimsede, når de så os og hørte orkestret stemme op. De havde åbenbart

regnet med at have haft eneret på det. Høns, ænder og gæs forsvandt i glideflugt, mens hestene overhovedet ikke forstod at værdsætte de bløde og klangfulde toner.

Kragelund, der nu snart er en fast station på vor vej, stod på vid gab i bogstavelig forstand. Den sidste kilometer var der ingen, der ænsede den bløde asfalt, men vi svævede på længselens og nok også på tørstens vinger lige ind til en kold bruser og en god bøf.

Vi lavede så »særkus« for dem, blev budt på kaffe og festligt samvær under et hav af blomster og sluttede den stille og lune sommeraften ved et stort lejrball. — Så slog vi myrer ihjel resten af natten.

Sig ikke, at vi ikke får motion nok.

Tirsdag den 30. juni. Det var langt, meget langt op på formiddagen, før vi kom af sted igen. Kl. 11 var temperaturen tæt ved 30 grader. Asfalten følte nu som varm tyggegummi og ville ikke slippe igen. Alt unødvendig udrustning blev læsset på »Madsen«, hvis hjulspor efterlod det fineste mønster mod Vorbasse.

Vi gloede, så godt vi kunne for sved og skidt, på en mindsten, mens vi blev tappet for blod af sværme af myg, og Ejvind flyttede fødderne hen på et tørt sted i skoene. Frits Tomicich havde forlængst overtaget

hans tromme, og forsynet med et par store solbriller gjorde han sit til at få benene til at følge med.

Vi skyllede tær i krigshavnen i Vorbasse og hals for den sags skyld også, men det var med sodavand, mælk o.s.v.

Pausen var alt for kort, og varmen var steget til 31 grader. Rygge og ben var rødsteget, og saft og sodavand sydede i de medbragte flasker. En sko havde suget sig fast i en tabt flødekaramel, og fra en tvillings truthorn dryppede det, som var det smeltet messing.

En gammel krage baskede med vingerne og skrattede højt, men gad ikke flytte sig fra en lygtepæl.

Kommet klar af Fromsejer svingede vi lige før Hejnsvig til venstre med næserne lige mod vest, og vejen med de længste kilometre begyndte.

Ligeud og langtud, og så lignede det hinanden allesammen, og sten og grus var der nok af. Vi haltede snart allesammen som en flok tuberkel-syge høns. Jan Damgård blev mindre og mindre, og Bent bevægede sig lang og krumbøjet med et par hasselkæppe som forben. Vores lange reservetrommeslager begyndte at tale i vildelse. Han så sig selv svømme i et kar med saftvand og spise is.

Og alt imens bevægede toget sig fremad med »Peter Madsen« som et hølæs bagefter, og så var flaget der, og skiltet var der, Laust og fru Laust

var der. Så var vi kommet godt i havn igen. Det mærkede vi allerede, da vi, så rette som ryggen og vablerne tillod det, skred over broen og så indkørelsen flankeret af vore hyggelige værtsfolk, og det følte vi, da det store papskilt kradsede os oven i hovedet. Teltene blev rejst på en lang linie, og alle gav så de ømme lemmer og særlig pusselankerne en omhyggelig afvaskning i en stor vaskopbalje i gården. Der flød vablefedt, kan du tro, i litervis, Bents cowboyhat vred sig i smerte, da han filede hul på vable nr. 11.

Fru Laust måtte af med alle sine plastre og frimærker.

Vi spiste i haven, maden var klar, da vi kom; jeg har aldrig smagt så dejlig koldskål nogensinde — vi nød den — alle.

Og så sov vi, og månen lyste.

Det gjorde ikke noget, at der var masser af ørentviste.

Så, så sig ikke, at vi ikke får motion nok.

Onsdag den 1. juli. Solen vækkede os, oven i købet til en jubilæumsdag. Chefen kunne have sparet sig, hvis han troede, han kunne slippe for en is i dag til hele flokken. Han havde næppe fået sig viklet ud af soveposen, før de første gratulanter viste sig.

40 år. — Kogt æg og kaffe med vin og jubilæumscigar.

Velfodrede og fornyet med masser af gåpåhumør gik det atter vesterud. Varmen var trykkende, så vi ventede torden. En enkelt forvildet lille sky dukkede også op i det fjerne, men forsvandt omgående, da den fik øje på solens bistre fjæs.

Værre var det, da orkestrets medlemmer begyndte at kævles om flyvende tallerkener, og Bent begyndte at baske Sonny og René om næserne, men også denne lille sky drev over, og jeg krydsede ned for at se til Aksel Jensen og hans drabanter — »Peter Madsen«s livvagt. Hans store

støvler var heller ikke garanti nok, ved hvert skridt røg den venstre fod omtrent helt ovenud, mens han kneb det højre øje sammen og trak mundvigene helt op til ørerne. Livvagterne var derimod i forbavsende god form, de havde nok fået nogle vidundertabletter.

Chefen og knallertkokken havde lejet en stor restaurationshave til at raste i. Skyggefulde træer og rislende kilder med fuglesang og frøkvæk. Med myggedans over græsplænerne og bisummen over georginerne.

Vi trængte til det, og vi nød det. Så småtrippede vi til og gennem Tistrup, hvor vi jog alle beboerne ud for at vinke til os, og snart dukkede Østergårds lille gods i Hornelund op.

Og så kender du rumlen igen. Ved lejrbalet fik vi is, god is og nok af den, og så så vi månen stå op og indhulle hele landskabet i et spøgelsesagtigt skær, men vi sov, de fleste af os fra vabler og stive ben, og kun ugle holdt vagt.

Holder du stadig på, at vi ikke får motion nok?

Torsdag den 2. juli. Benene ville ikke rigtig lystre, da fløjten kaldte til samling i dag, men omsider kom de dog ind på de omtrentlige pladser. Efter et par kilometers march havde de fundet rytmen, og stivheden forsvandt lidt efter lidt. Det flade Vestjylland lå nu udbredt foran os med sine sandede hedeveje, sine plantager og spredte bebyggelser. En skov-

due gik lige til vejrs og gled derefter i styrt med klaprende vinger. Chefen bevægede sig på denne 4. marchdag stadig frit og ugeneret med en ny hvid lejrhue på hovedet, mens Bjørn derimod haltede på alle ben og havde haft et par hedeslag. Klokken 14 sivede luften ud af »Peter Madsen« ene hjul, og hele livvagten segnede om i grøftekanterne.

Det var bagende varmt, temperatur 32 grader.

Klokken 15,50 tog vi den sidste lille bakke op til Lydum og sank pustende om i skygge af kirkegårdsdiget. Her fik vi hver en hel gartnerbutik på et stykke franskbrød og en rød sodavand og startede så mod Sdr. Bork.

Nu var landskabet for alvor blevet fladt, og helt ude fortonede klitterne sig, og bagved fornemmede vi Vesterhavet med sit friske grønblå vand. Det trak også i »Madsen«, der nypumpet halsede foran os.

Nøgagtig tre timer halede det i os, så var vi i lejr og travlt optaget med at pusle om vore havarerede undersætter.

Fredag den 3. juli. Tre—fire Sdr. Bork kalve var ved at slikke vore gryder og tallerkener rene, da vi stak hovederne ud af teltene i morges.

Solen var stadig lutter smil, og dens stråler dannede tusinder af perler i det dugvåde græs.

I dag kunne vablerne skabe sig lige så meget de ville, for i aften var målet nået, så skidt med al besværet.

På march. — Ind over flade, inddæmmede arealer, gennem dybt sand i fyrreplantager, over et hjørne af vænet, forbi Vesterlund kro, og så var vi endelig i Nymindegab.

Vort orkester spillede, og vi andre spiste de is, de tjente, og så kunne vi endelig se Vesterhavet helt ude for enden af cementvejen, lige netop da vi skiftede amter.

Ved Letbæk mølle. 1953.

Mon jeg snart har fået dig overbevist, må jeg spørge? Jeg glæder mig til at se dit »ja« i dit næste brev; men tag med på turen næste gang og vær med til at fornemme den sære dragende fornemmelse nu under opløbet og særlig den sidste kilometer.

Vi halsede nu op ad klitten i rullesten og sand, så fødderne ustandselig smuttede, og vablerne skreg om hjælp.

Søster hejste flag i huj og hast på Bjerregård og bedstemor på Godtfreds gods. Gitte styrtede i vild flugt ind i kommodeskuffen efter en ren lommeklud, Andrea postede vand, og en flok rollinger halede Petra frem fra porthullets halvmørke.

Kaj halede en kasse chokoladestænger frem fra disken og halede ned i sin vest, mens Sigfred vendte skråen i munden og hilste med to fingre til låget. Beck og hans skovl holdt hvilepause, men Niels tjærede net.

Jo, vi opfangede det hele. Stærerne, der begyndte at flokkes, og de første småsøver på vej op til sortbærrene i heden.

Nu var opløbet nær forestående, og farten steg.

Så omkring Slogbjerg, forbi postkassen, kanonen, flagstangen og Maraj og Nikolaj, der duftede af brun sæbe og soda og så nu . . . nu.

Tre ugers ferie var begyndt . . .

I samme øjeblik begyndte det at regne.

Og med dette sender jeg dig en venlig hilsen med ønsket om en glædelig jul.

Ibov.

I Laust Jensens have. 1953.

Afmarch fra Sdr.Bork. 1953.

Her er altså grænsen. 1953.

I kamp med spioner.

En dag, medens vi var ude i sommerlejren, var der nogle drenge nede ved Vesterhavet for at gå strandtur. Da var det, at en af drengene gav sig til at råbe op om, at han havde fundet en flaskepost. Vi andre var jo også nysgerrige, og flasken blev smadret, og papiret, der lå indeni, blev undersøgt: der var et kort over klitten, og så var der en skrivelse til »Spiongruppe Vestkyst« med ordre til, at gruppen skulle undersøge sommerlejren »Bjærgeborg« og, om muligt, bortføre en dreng derfra for at søge at få oplyst, om det var en militær afdeling, der boede lejren. Som underskrift på skrivelsen stod der »Røde Mao«. Vi viste Boje papirerne, og han viste dem videre til Ibse, da vi spiste til aften, og bad ham straks tage bilen og køre op og ringe til Hærens Efterretningstjeneste og fortælle dem om fundet.

Næste dag, da vi sad og spiste til middag, kom pludselig to officerer i fuld uniform gående ind i lejren, og de kom ind i spisestuen og meddelte os, at de tilhørte Hærens Efterretningstjeneste. De havde jo fået melding om vort fund, og nu ville de gerne se nærmere på det fundne samt afholde forhør over de 5—6 drenge, der havde været til stede ved fundet. De gik så over på den lille dagligstue og forhørte drengene der, og mens det stod på, sad vi andre musestille og alvorlige og ventede på,

hvad der ville ske. Efter en halv times forløb kom de endelig tilbage og meddelte os, at det var et meget vigtigt fund, vi havde gjort — for skrivelsen var skrevet af en af de mest eftersøgte spioner. Han bad os alle om at holde både øjne og øren åbne og sagde, vi ikke måtte fortælle det til en eneste ude på klitten, for der kunne jo være nogen dér, som var i ledtog med spionerne. Skulle vi opdage noget nyt, måtte vi straks alarmere Hærens Efterretningstjeneste. Samme eftermiddag var der nogle drenge nede ved havet, de blev enige om, at nogle skulle gå mod nord og nogle mod syd. Begge hold mødte nogle mystiske mænd, der udsurgte dem om lejren, men da drengene ikke ville svare, trak den ene af mændene en pistol frem, og så trak drengene sig tilbage og løb hjem til lejren og fortalte, hvad de havde hørt og set.

Drengene havde på fornemmelsen, at der ville komme nogen og bortføre en af dem, og hen på natten kom der også nogen og bortførte en dreng. Vi havde jo haft vagtposter ude, men de havde ikke lagt mærke til spionernes komme; men da drengen skreg, hørte de dem først, og da gik det op for dem, hvad der var sket. De kom på benene i en fart og nåede også at fange en af bandens medlemmer. Det var en kvinde. Hun blev ført ind i den lille dagligstue, og der blev tændt lys, og så så de, at hun havde en mappe med en skrivelse i. Hun selv talte kun engelsk. På papiret stod der, at spiongruppen skulle være ved telefonhuset, der ligger 2 km n. v. for lejren, kl. 1 for at modtage nærmere ordre, og de skulle benytte sig af de sædvanlige blinksignaler. Desuden stod der på skrivelsen en hel del kodetegn, som vi ikke forstod. Klokken var netop 0,30, så vi skulle skynde os, hvis vi skulle nå op til telefonhuset til kl. 1. Under anførsel af Ibse og de øvrige førere skyndte vi os af sted, og alle var musestille og fuld af spænding. Vi kom hurtigt op til huset og omringede det. Det varede heller ikke lang tid, så kom der en skikkelse ud af huset, og det viste sig senere at være en kvinde. Hun blev fanget og ført til lejren, men hun forsøgte flere gange at flygte. I en taske, som hun bar på, lå der en pistol og et papir, hvor der stod, at spiongruppen skulle dele sig i 3 hold, det ene skulle tage til Vesterhavet og hente de sprængstoffer, som lå skjult der, og føre dem over til Sønder Sand ved Ringkøbing fjord, hvor båden ventede; det andet hold skulle forhøre drengen, som var bortført, og det sidste hold skulle fra søsiden dække dem, der kom med sprængstoffet.

Da vi kom hjem til lejren, delte vi os i 3 hold. Det ene hold, der bestod af hovedstyrken, tog til Sønder Sand og prøvede på at fange dem, der kom med sprængstoffet, og hvis spionerne skulle slippe fra første hold, så havde vi også sendt et hold ud på fjorden i vore både for om muligt at fange dem der, og det sidste hold var ude for at lede efter den dreng, der var bortført. Der blev en stor kamp med spionerne ved Sønder Sand, men kampen endte godt, for vi fangede selve »Røde Mao« og to andre, alle tre blev ført til lejren, hvor Hærens Efterretningstjeneste var kommen, og fangerne blev forhørt, og alle drengene lå oven på hinanden bare for at høre, hvad der ville ske.

En kop snydekaffe i sommerlejren. 1953.

Der var ingen, der lagde mærke til, at lyset var blevet tændt ovre i spisesalen, og der blev pludselig blæst signal til, at vi skulle over og drikke kaffe og spise wienerbrød. Fangerne blev også ført over, og de fik et helt bord for sig selv. Drengen, der var bortført, var nu blevet befriet.

Da vi havde sat os ned, begyndte Ibse at fortælle os, at det hele kun var en leg, som Poul Erik Iversen og nogle andre havde sat igang, og så holdt officeren og »Røde Mao« tale for os. Alle drengene rejste sig op og gav deltagerne i legen et hurra, for de havde nu lavet det knippelgodt. Så sang vi, og orkestret spillede for os. Men så var der ham Bent Lehmann, han bildte os ind, at han havde vidst det hele tiden. Klokkeren var henad ved 3, før vi endelig kom til køjs.

Men hvordan gik det egentlig til, at officeren fra Hærens Efterretningstjeneste kom med i legen? Jo, det var et par officerer, der holdt ferie hos deres mor i et sommerhus i nærheden, og »Røde Mao« og den øverste af officererne var en og samme person, han løb blot hjem og skiftede til uniform midt under legen. Men hvem var så de kvindelige spioner? Den ene var hans kæreste, og den anden var hans søster.

Leif Frede.

Et lille glimt fra Bjærgborgs tilblivelse:

Da vi i sommeren 1952 skulle forny et stykke af gulvet i sovesalsbygningen »Lizzy« i sommerlejren »Bjærgborg«, fandtes under gulvbrædderne et bræt med følgende indskrift:

»Den 5. juli 1920 blev dette Bræt lagt under Gulvet i Bjærgehusets sovesal, medvirkende ved dette Foretagende var følgende:

Elev Poul Arne Mortensen, 14 Aar.

- Peter Christian Lindbjerg Bjerglind, 12 Aar.

- Emanuel Peder Frederik Binau, 15 Aar.

Alle fra Landerupgaard pr. Alminde.

Harald Petrus Nielsen, 17 Aar.

Tømrer Kristensen af Højrup (han har tømret Huset hjemme paa Landerupgaard saa fint, at der ved Rejsningen af Huset hverken benyttedes Sav, Økse eller Stemmejern og, at der som ved Jødernes Tempel ikke hørtes et Hammerslag).

Desuden fortjener følgende at nævnes, fordi de var med ved Støbningen af Soklen i April Maaned dette Aar: Sømand og Landmand Arnold Jørgensen (ogsaa kaldet »Filosoffen« eller »Flyttemanden«).

Gerner Hanson.

Walter Jensen.

Magnus Nielsen.

(Alle Landerupgaard.)

Lærer P. Pedersen af Bjerregaard har derunder staaet os alle bi med Raad og Daad.

Endelig maa nævnes mig selv: Landmand, Lærer, Løjtnant ved 9. Regiment (for Tiden Chef og Kogekone her i Bjærghuset) som medvirkende ved hele Foretagendet: *John Karl Kvist, 29 Aar gammel.*

Gid dette Hus maa komme til at huse en glad og lykkelig Befolkning af raske og flinke Drengene.«

Brættet blev lagt ned under gulvet igen, men forinden var det forsynet med følgende yderligere indskrift:

»Ved Fornylse af Sovesalens Gulv blev dette Bræt fundet den 9. Juli 1952 af Tømrer Poul Erik Iversen, 21 Aar, tidligere Elev paa Landerupgaard. Den 10. Juli havde Lærer John Karl Kvist Lejlighed til at se Brættet, hvorefter det atter blev anbragt under Gulvet.

På det Tidspunkt var 41 Drengene fra Landerupgaard i Lejren.

Lejrchef var Forstander K. A. Boje Rasmussen, 68 Aar.

Næstkommanderende: Førstelærer A. C. Ibov, 41 Aar.

Overtante Marie Rauhe, 49 Aar.

